

Prelāta vēstule (janvāris 2008)

Šā mēneša vēstulē monsinjors Havjers Ečevarija atgādina, ka visiem kristiešiem sava ticība jānodod tālāk ar savu piemēru un vārdu, respektējot katra cilvēka brīvību.

27.11.2010

Mani dārgie bērni! Lai Jēzus sargā
manas meitas un manus dēlus!

Kopš 25.decembra viss mūsu domas
virza pie Kristus, Tēva Mūžīgā Vārda,
dzimšanas, kurš mūsu glābšanai

iemiesojās un piedzima no Jaunavas Marijas. Zemēs ar kristīgām tradīcijām prieks sakarā ar šo brīnišķo noslēpumu izpaužas dažādos tautas dievbijības veidos. Daudzi labas gribas cilvēki, tostarp arī nekristieši, ir vienoti ar katoļiem miera, taisnīguma un solidaritātes ideālos, ko mūsos atdzīvina šie svētki. Tas no jauna liecina par to, cik ļoti Kristus vēsts ir atbilstoša cilvēku visdziļākajām ilgām.

Tomēr Ziemassvētku izšķirošā sūtība nav šo vēlmju atmodināšana, kas, protams, ir ļoti nozīmīga, jo sevišķi tādā laikmetā kāds ir mūsējais, kad daudzās nācijās un daudzās zemēs nevalda miers. Tas, kas ir patiesi nozīmīgs, ir pats notikums, kuru mēs svinam. Dažas dienas pirms šiem svētkiem Svētais Tēvs atgādināja par to: "Betlēmē pasaulē nāca Gaisma, kas apgaismo mūsu dzīvi, mums atvērās ceļš, kas mūs ved uz mūsu cilvēciskās esamības pilnību. Ja

netiek atzīts, ka Dievs ir kļuvis
cilvēks, kāda gan tad ir jēga svinēt
Ziemassvētkus? Tad svētki zaudē
savu saturu. Pirmām kārtām mums,
kristiešiem, no jauna ar dziļu un
patiesu pārlicību jāapstiprina
patiesība par Kristus dzimšanu, lai
visu cilvēku priekšā liecinātu par
neticami lielu dāvanu, par bagātību,
kas dota ne tikai mums, bet gan
visiem” (1).

Ziemassvētki no jauna mums
atgādina par neatliekamu
nepieciešamību darboties kopā ar
Kristu, lai atpestīšana nestu augļus.
Labu piemēru mums rāda Betlēmes
gani: pēc tam, kad viņi steigšus
atnāca uz stallīti, kur tie *atrada*
Mariju un Jāzepu, un Bērniņu, kas
gulēja silē, prieka pilni viņi atgriezās
atpakaļ pie sava darba. Iekšēji viņi
bija pārveidoti un gāja, *godinādami*
un teikdami Dievu par visu, ko viņi
bija dzirdējuši un redzējuši, un
viņiem bija tikai viena vēlēšanās –

paziņot labo vēsti kaimiņiem un radiniekiem; un tā *visi, kas to dzirdēja, brīnījās par to, ko gani tiem sacīja* (2). Un viņi izplatīja labo vēsti, kaut gan domājams, ka viņi, kā tas ir aktuāli arī mūsdienās, bija visai atturīgi laudis, nebūt ne īpaši runīgi.

Kad kāds piedzīvo milzu prieku, viņš izjūt tieksmi, paziņot par to pārējiem savā apkārtnē. Un vēl jo vairāk, ja runa ir par pārdabisko dzīvi, ko atnesa mums Jēzus. Šo laimi nav iespējams paturēt pie sevis, jo kristīgais aicinājums pēc savas būtības nes sevī apustulāta nepieciešamību. Prieks tikt Dieva atpestītam nevar palikt ieslēgts tikai vienā sirdī. **„Svētais Augustīns saka, ka tas, kurš spēs atgriezt kaut vai vienu dvēseli, jau ir izglābis savējo. Tātad padomāji, ko tas nozīmē, vest citas dvēseles uz ceļu, kas ved pie Dieva, pamudināt tās uz atdošanos. Tas ir brīnišķīgi! Jo labajam piemīt dabiska tendence**

izplatīties. Ja es baudu kādu labumu, pats par sevi saprotams, ka manī rodas tieksme, lai ar mani manā priekā dalītos arī citi”(3).

Neraugoties uz to, daudzviet ir nostiprinājies nepareizs uzskats, ka nav piedienīgi runāt ar citiem par savu reliģiozo pārliecību. Proti, tiek uzskatīts, ka tādējādi notiek iejaukšanās citu cilvēku privātajā dzīvē, kas līdzinās intīmās jomas aizskārumam. Mums nevajadzētu akceptēt tādu nostāju un tieši pretēji vajadzētu vienmēr būt gataviem runāt ar katru un atbildēt ikvienam, kurš jautā par cerību, kas sakņojas mūsu kristīgajā aicinājumā (4), būt apģarotiem ar vēlmi, lai priecīgā vēsts par mūsu glābšanu rastu dzirdīgas ausis starp mūsu piederīgajiem, draugiem un paziņām.

Nedrīkst apmierināties tikai ar liecību, ko sniedz piemērs, jo tikai ar

piemēru vien, kaut arī neaizstājamu, nav pietiekami. Atcerēsimies Dieva pārmetumu tiem, kas nebrīdināja tautu no elkdievības briesmām: *visi viņu sargi ir akli, bez izpratnes, tie ir mēmi suņi, kas nemāk riet, tie gul un sapņo, tie mīl miegu* (5).

Manas meitas un dēli, esiet modri, lai neizpelnītos šo Kunga rājienu; mēs tad pārstāsim būt par *zemes sāli un pasaules gaismu*(6). Bet tas nedrīkst notikt. Vai tu uzturi savu apustulisko dedzību tā, it kā tā būtu pārdabisks instinkts? Vai tu lūdz Dievu, lai Viņš tev dotu pareizos vārdus tavām ikdienas sarunām, tiklab darba jomā, kā arī brīvajā laikā? Mums jāstāsta cilvēkiem par dievišķo labvēlību, kas izpaudās ar Dieva Dēla atnākšanu šajā pasaulē, un par to, ka Dievs gaida mūsu līdzdarbību, lai sludinātu Viņa mīlestības, dzīvības un miera vēsti.

Pirms dažām nedēļām ticības mācības kongregācija publicēja *Doktrinālo norādi par dažiem evaņģelizācijas aspektiem*, apcerēt kuru Benedikts XVI iesaka visiem ticīgajiem (7). Starp citu, šis dokuments atgādina to, ka „godīgi aicināt kādas personas prātu un brīvību uz satikšanos ar Kristu un Viņa Evaņģēliju attiecībā pret cilvēku nav nepiedienīga iejaukšanās, bet gan likumīgs piedāvājums un kalpojums, kas attiecības starp cilvēkiem var padarīt auglīgākas”(8). Vēl vairāk: ”Ja cilvēks reliģiski nozīmīgus notikumus un patiesības dara zināmus citiem un palīdz viņiem tos pieņemt, tas ne tikai ir pilnīgā saskaņā ar cilvēciska dialoga-, sludināšanas- un mācīšanas procesa būtību, bet tas atbilst arī citai svarīgai antropoloģiskai īpašībai: Cilvēkam piemīt tieksme dalīties savos labumos ar citiem”(9).

Protams, arī šajā jomā, tāpat kā visā, mēs respektējam citu cilvēku iekšējo pārlicību un brīvību, un to pat aizstāvam; mēs izslēdzam jebkāda veida varmācību. Mēs atceramies dzīvo Svētā Hosemarijas piemēru un mācību. Viņš sacīja: „**Es vienmēr esmu aizstāvējis sirdsapziņas brīvību. Es nesaprotu varmācību. Man tā neliekas piemērota ne lai pārlicinātu, ne arī lai uzvarētu ar tās palīdzību**”(10).

Es labi atceros, kā mūsu Tēvs no šā punkta neatkāpās. Iespējams viņš biežāk runāja par to, kad dažādās jomās ieviesās uzskats, ka neesot svarīgi runāt ar citiem par mūsu ticību, pietiekot tikai ar licību, ko sniedz mūsu personiskā izturēšanās. Attiecībā uz šo uzskatu, kas beigās varētu paralizēt baznīcas misionāros centienus, Svētais Hosemarija reaģēja ar apustulisku gara spēku un skaidrību: ”**Maniem bērniem ir jāmeklē iespējas sarunāties un**

stāstīt tālāk to brīnišķo, ko Dievs mums ir uzticējis. Kristīgā darbā nav pietiekami tikai ar pašu klātbūtni vien”(11).

Kad Vatikāna II Koncils tuvojās noslēgumam, mūsu Dibinātājs iedvesmoja mūs iedibināt praksē šīs lielās Baznīcas Asamblejas lieliskās mācības; pirmām kārtām viņš mūs aicināja atgādināt ļaudīm gan publiski, gan privāti par vispārējo aicinājumu uz svētumu un apustulātu, ko Koncils pārliiecinoši bija pasludinājis. Viņš pastāvēja uz to, lai mēs ar visiem (gan katoļiem, gan nekatoļiem, gan kristiešiem, gan nekristiešiem) uzturētu pastāvīgu apustulisku sarunu, kas balstīta uz patiesību un tuvākmīlestību. Viņš pats to darīja līdz pat savas dzīves beigām. Es glabāju daudz atmiņu par to, kā viņš izmantoja iespējas, lai kalpotu cilvēkiem šādā veidā.

Tie bija laiki, kad daudz tika diskutēts par to, vai nebūtu labāk, neizklāstīt citiem cilvēkiem kristīgo ticību; pastāvēja pat viedoklis, ka dialogā ar citiem būtu piedienīgi atstāt malā Baznīcas mācītās patiesības, it kā vienlīdz derīgs un autentisks būtu vienalga kāds uzskats attiecībā uz Dievu vai atklāsmes patiesībām. Balstoties uz Evaņģēliju, Svētais Hosemarija norādīja uz daudzajiem piemēriem, kā Kristus runāja ar saviem laikabiedriem vai sludināja viņiem. Un viņš ar prieku konstatēja, ka kristieši gadsimtu gaitā vienmēr ir rīkojušies tā un ir sekojuši Mācītāja piemēram. **„Lai sludinātu Evaņģēliju, pirmajiem Divpadsmit bija brīnišķīgas sarunas ar visiem, kurus viņi satika vai kurus viņi apmeklēja savos ceļojumos un pārgājienos. Ja nebūtu šo pārdabisko apustuļu dialogu ar visiem tiem cilvēkiem, Baznīcas nebūtu. Jo kristīgais apustulāts nav**

nekas vairāk kā: ”ergo fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi (Rom 10, 17); tātad ticība nāk no dzirdēšanas, bet dzirdētais – caur Kristus vārdu”(12).

Pāvests savā pēdējā enciklikā par kristīgo cerību ar noteiktību izklāsta šo mācību. Izejot no tā, ka tiekšanās pēc svētuma nav nododama citam, jo neviens nevar mūs aizstāt, kad runa ir par mūsu personisko atbildi uz žēlastību, Benedikts XVI skaidro:

„Attiecības ar Jēzu taču ir attiecības ar to, kurš mūsu izpirkšanai ir atdevis sevi visu (sal.1Tim 2, 6). Būšana kopā ar Jēzu Kristu iesaista mūs viņa esībā „priekš visiem”, dara to par mūsu esmes veidu. Tas mums liek dzīvot priekš citiem”(13). Tur sakņojas nepieciešamība priecīgo vēsti par atbrīvošanu nodot tālāk citiem cilvēkiem. **„Mūsu kā Dieva bērnu aicinājums pasaulē prasa no mums, lai mēs nemeklētu tikai savu personīgo svētumu, bet lai**

mēs pasaules ceļus pārvērstu par takām, iedami pa kurām cilvēki, pārvarot visus šķēršļus, nonāktu pie Dieva”(14). Tātad nav nekādu šaubu par to, ka Dievs gribētu, lai mēs savu personisko draudzības un uzticēšanās apustulātu paplašinātu, jo tā ir saņemtā aicinājuma būtiska sastāvdaļa. Šis apustulāta veids ir raksturīgs tiem ticīgajiem, kas saskaņā ar Dieva aicinājumu dzīvo pasaulē, un konkrēti tiem, kuri dzīvo Opus Dei garā.

Šajā mēnesī paiet 75 gadi, kopš Svētais Hosemarija deva izšķirošo impulsu apustuliskajam darbam ar jaunatni, kam viņš sevi bija veltījis kopš Opus Dei nodibināšanas. Tas notika sestdienā, 1933.gada 21.janvārī, kad mūsu Tēvs pirmoreiz sapulcēja nelielu jaunu vīriešu grupu, lai parunātos ar viņiem par kristīgo formāciju.

Ar kādu pārdabisku skatījumu, ar kādu prieku un mīlestību mūsu Dibinātājs uzsāka šo aktivitāti! Kaut arī, kā viņš bieži atcerējās, uz pirmo „pulciņu” ieradās tikai trīs jaunekļi, lai gan viņš pirms tam bija runājis ar deviņiem vai desmit. Taču Svētais Hosemarija drosmi tādēļ nezaudēja. Pilns ticības un pašāvībā uz Dievmātes un Svētā Jāzepa aizbildniecību viņš šo darbu no jauna uzticēja erceņģelim Rafaēlam un apustulim Jānim un svētīja pirmos jauniešus ar Vissvētāko Sakramentu. Pārdomāsim bez steigas viņa vārdus: **„Pēc nodarbības es ar jaunekļiem aizgāju un kapelu. Es paņēmu monstranci ar Vissvētāko Altāra Sakramentu, pacēlu to un svētīju tos trīs... es redzēju trīs simtus, trīs tūkstošus, trīsdesmit miljonus, trīs miljardus... baltus, melnus, dzeltenus, visu ādas krāsu, visu nokrāsu, kādas vien spēj radīt cilvēku mīlestība. Bet es tēmēju par zemu, jo... tas piepildījās. Es**

**tēmēju par zemu, jo Kungs
izrādījās daudz dāsnāks” (15).**

Nākošajā dienā, svētdien, 22. janvārī notika pirmā katehēzes nodarbība (neaizstājams līdzeklis apustuliskajā darbā ar jaunatni un arī ar pieaugušajiem), kurā piedalījās daži mūsu Tēvam pazīstami jaunieši. Viņi devās uz kādu skolu Los Pinos rajonā Madrides piepilsētā, kur viņus sagaidīja daudz bērnu. Formācijas klases, katehēzes, kā arī nabago un slimo apmeklējumi, ko mūsu Dibinātājs veica jau ilgu laiku pirms tam, bija un vienmēr būs šā apustulāta stingrais pamats, mūsu Tēva vārdiem runājot, „**mūsu acuraugs**”.

Pats par sevi saprotams, ka tiklab smagums, kā arī prieks veltīt sevi šim apustulātam galvenokārt tiek gados jaunākajiem Prelatūras ticīgajiem un tiem, kuriem šis uzdevums tiek īpaši uzticēts. Manas meitas un dēli,

padomājiet par Kunga uzticēšanos,
kas jūsu rokās vēlas ielikt tik daudzu
jaunu meiteņu un zēnu dvēseles, kas
patiesi meklē dzīves dziļāko jēgu, lai
jūs tās veidotu līdzīgi kā skulptors
apstrādā mālu. Pulciņiem un
katehisma nodarbībām
sagatavojieties labi un lūdziet Svēto
Garu, lai viņš jūsu vārdiem piešķirtu
spēku, kas spētu aizraut. Un sāciet
apņēmīgi runāt ar jūsu draudzenēm
un draugiem, uzsāciet ar viņiem
apustulisku sarunu, kas viņus
suaviter et fortiter (16), ar labestību
un spēku aizved pie Kristus.

Dziļu iespaidu atstāj tas, cik
neatmaidīgi Benedikts XVI runā par
nepieciešamību aicināt jauniešus būt
augstsirdīgiem, vairāk tuvoties
Kristum un sekot Viņam. Liksim šo
vārdu atbalsij sasniegt daudzu
cilvēku ausis un uzticēsimies Svētā
Gara darbībai, kā arī spējai stādīt sev
augstus ideālus, kas vienmēr ir bijusi

raksturīga jauniešiem, pat ja dažkārt
šķiet, ka tā viņu sirdīs snauž.

Uzticības pilni vērsīsimies pie Sv.
Rafaēla un Sv.Jāņa, šā darba
patroniem. Lūgsim arī Svēto
Hosemariju, kas šo apustulātu
uzsāka pirms tik daudz gadiem. Un
paturiet prātā, ka jūs, ka mēs visi
šādā veidā gatavojam Baznīcas
nākotni un nākotnes kristīgo
sabiedrību.

Ar mīlestību jūs svētījot,

Jūsu Tēvs

+ Havjers

Romā, 2008.gada 1.janvārī

(1) Benedikts XVI, Uzruna ģenerālās
audiences laikā, 19.12.2007.

(2) Sal. Lk 2, 16-20.

(3) Sv. Hosemarija, Piezīmes tikšanās
reizē, 29.12.1959.

(4) Sal. 1 Pēt 3, 15.

(5) Is 56, 10.

(6) Mt 5, 13-14.

(7) Sal. Benedikts XVI, Uzruna
ģenerālās audiences laikā,
19.12.2007.

(8) Ticības mācības kongregācija,
"Doktrinālā norāde par dažiem
evaņģelizācijas aspektiem",
3.12.2007, Nr.5.

(9) Turpat, Nr. 7.

(10) Sv. Hosemarija, Sarunas, Nr. 44.

(11) Sv. Hosemarija, Piezīmes
tikšanās reizē, 25.08.1968.

(12) Sv. Hosemarija, Vēstule,
24.10.1965, Nr. 13.

(13) Benedikts XVI, Enciklika *Spe
Salvi*, 30.11.2007, Nr. 28.

(14) Sv. Hosemarija, Kristus iet līdzās,
Nr. 120.

(15) Sv. Hosemarija, Piezīmes
tikšanās reizē, 19.02.1975.

(16) Sal. Gudr. 8, 1.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-
vestule-janvaris-2008/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-janvaris-2008/) (6.08.2025)